

D ů v o d y:

Stěžovatelka se marně pokouší zvrátiti správnost napadeného usnesení poukazem na zásady vyslovené nejvyšším soudem v rozhodnutí čís. 2470 sb. n. s. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že nelze vzhledem k § 166 konk. ř., — bylo-li po zastavení vyrovnacího řízení zahájeno podle § 2 (2) konk. ř. řízení konkursní, — žádati o výmaz zástavního práva zaniknuvšího podle § 12 vyr. ř. a §§ 2 (2) a 12 konk. ř. Kdyby šlo o takový případ, nebylo by ovšem lze uchýliti se od názoru toho. Avšak v souzeném případě tomu tak není. Stěžovatelka nabyla oddělného práva v posledních šedesáti dnech před zahájením vyrovnacího řízení (§ 12 vyr. ř.). Zahájením vyrovnacího řízení právo to zaniklo s plným účinkem hmotněprávním. Zánik takového práva nemá však v zápětí jeho zrušení následkem zahájení vyrovnacího řízení a nesmí také toto zrušení býti provedeno, dokud není jisto, že právo to neoživne (rozhodnutí čís. 6025 sb. n. s.). Oživnutí připouští však zákon jen tehdy, bylo-li vyrovnací řízení zastaveno podle § 56 vyr. ř. Neoživuje však právo to v případě zmatečnosti vyrovnání podle § 57 vyr. ř. (rozh. č. 5855 a 6187 sb. n. s.). Avšak v případě tomto bylo vyrovnací řízení řádně ukončeno a nemůže proto k obživnutí a realizaci oddělného práva vůbec dojíti. Toto právo zaniklo úplně a konečně. Není tudíž závady, by podle § 40 ex. ř. nebyla zrušena exekuce, o niž jde, a nebylo vymazáno stěžovatelkou nabyté vnucené právo zástavní v knihách (rozh. čís. 5855 sb. n. s.). Nezávažno jest, že dlužník nedodržel vyrovnání a že může býti na jeho jmění vyhlášen úpadek.

Čís. 7735.

Zahájením vyrovnacího řízení zaniká oddělné právo, jehož vymáhající věřitel nabyl v posledních šedesáti dnech, a neobživne, leda že bylo vyrovnací řízení zastaveno podle § 56 vyr. řádu, ani v případě § 57 vyr. ř.

Zánik zástavního práva podle § 12 vyr. řádu nastává sám sebou již počátkem dne, kterého byla na soudní desce vyrovnacího soudu vyvěšena vyhláška o zahájení vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 1130/27.)

Soud první stolice zamítl návrh dlužníka, by byla zrušena exekuce vnuceným vkladem zástavního práva na dlužníkových nemovitostech, poněvadž o dlužníkově jmění bylo zahájeno vyrovnací řízení. Rekursní soud exekuci zrušil. D ů v o d y: Soud první stolice zamítl dlužníkův návrh na zrušení exekuce vnuceným vkladem práva zástavního na nemovitostech povolené usnesením ze dne 23. března 1926 a vykonané podle usnesení ze dne 29. března 1926 a za výmaz zástavního práva vloženého podle téhož usnesení, jelikož podle § 12 vyr. ř. zahájením vyrovnacího řízení zástavní práva, jichž bylo nabyto

v posledních 60 dnech před zahájením vyrovnacího řízení, zanikají, obživnou však opět, bylo-li vyrovnací řízení zastaveno, a podle čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. rovněž obživnou, nesplní-li dlužník včas a plně potvrzeného vyrovnání, a poněvadž dlužník neprokázal, že potvrzeného vyrovnání včas a plně splnil. Tento názor prvního soudu rekursní soud nesdílí a shledává stížnost dlužníkovu odůvodněnou. Zahájením vyrovnacího řízení podle usnesení ze dne 30. dubna 1926 zaniklo oddělné právo, jehož vymáhající strana před tím podle usnesení ze dne 23. března 1927 a ze dne 29. března 1926, jímž nařízen byl knihovní výkon, nabyta a zaniklo s plným právním účinkem podle hmotného práva a s účinností proti každému (§ 12 vyr. ř. a pamětní spis k němu ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák., jímž byly zavedeny konkursní, vyrovnací a odpůrcí řády str. 23). Jedinou výjimku z tohoto naprostého zániku stanoví vyrovnací řád v § 12 pro případ, že vyrovnací řízení bylo zastaveno, t. j. vyřízeno, podle § 56 vyr. ř., aniž došlo ku vyrovnání potvrzenému soudem. V tomto případě oddělná práva ovšem zase obživnou, avšak o případ ten tu nejde, neboť podle usnesení ze dne 26. října 1926 se vyrovnání skončilo právoplatným soudním potvrzením vyrovnání. Tím bylo o osudu oddělných práv konečně a navždy rozhodnuto. Zanikla, aniž mohou zase obživnouti. Jejich zánik nemůže býti již ani odčiněn tím, že snad dlužník nesplnil včas a plně potvrzeného vyrovnání a že tudíž nastaly účinky § 57 vyr. ř. Ty záležitosti v tom, že se zrušuje pro všechny věřitele vyrovnáním poskytnutá sleva i ostatní výhody, aniž by nastala ztráta práv, která jim vyrovnání poskytuje proti úpadci nebo třetím osobám. Že k následkům těm patří i obživnutí zaniknuvších oddělných práv, zákon výslovně nepraví, ačkoliv by to byl jinak vyžadoval zřetel k § 12 vyr. ř. Pod pojem výhod vyrovnáním poskytnutých nelze oddělná práva zařaditi ani proto, že, třebaže jest to výhoda pro dlužníka, nebyla mu poskytnuta vyrovnáním, nýbrž dávno před tím hned zahájením vyrovnacího řízení (viz rozh. nejv. soudu ze dne 21. července 1926, R II 204/26 sb. n. s., čís. 6187. Když tedy, jak vyličeeno, zástavní právo vymáhajícího věřitele zaniklo a toto založeno bylo povolením exekuce, měl první soud na návrh dlužníka exekuci zrušiti a zástavní právo dáti vymazati. Poněvadž tak neučinil a návrh dlužníka toho se domáhající zamítl, jest stížnost do usnesení prvního soudu odůvodněnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pokud se stěžovatelka snaží vyvoditi z ustanovení § 57 vyr. ř. nepravost napadeného usnesení, činí tak marně. Názor rekursního soudu shoduje se po té stránce úplně se zásadami vyslovenými nejvyšším soudem v rozhodnutích čís. 5855 a 6187 sb. n. s. — a stačí stěžovatelku na ně odkázati. Pokud stěžovatelka vytýká napadenému usnesení vadnost řízení z důvodu, že rekursní soud nedbal ujednání ze dne 4. května 1927 mezi dlužníkem a vymáhající věřitelkou, podle něhož zůstávají

beze změny veškerá zástavní práva, obzvláště též práva nabytá na usedlost, jest jí odpověděti toto: Zánik zástavního práva podle § 12 vyr. ř. nastal samo sebou ze zákona již tehdy, když nastaly právní účinky vyrovnacího řízení (§ 7 vyr. ř.), tedy počátkem dne, kterého byla vyhláška vyvěsena na soudní desce vyrovnacího soudu (Bartsch Pollak II. str. 179). Podle obsahu spisů stalo se tak dne 30. dubna 1926. Toho dne nastal ze zákona zánik vnuceného práva zástavního. Na tomto stavu věci nemohlo býti nic změněno ani úmluvou, na niž se stěžovatelka odvolává. Úmluva taková, i kdyby bylo k ní došlo, byla pro posouzení věci bezvýznamná, neboť nemohly strany zachovati to, co již ze zákona zaniklo s plným účinkem hmotněprávním a čeho tu v den uzavření úmluvy vůbec nebylo. Není tudíž závady, by podle § 40 ex. ř. nebyla zrušena exekuce, o niž jde a nebyl povolen výmaz vnuceného práva zástavního.

Čís. 7736.

Příslušnost soudu podle § 88, první odstavec, j. n.

Stačí, že se žaluje o splnění smlouvy u soudu místa, kde podle tvrzené úmluvy stran měla býti smlouva splněna žalovaným. Nevyžaduje se písemné úmluvy, nýbrž jen písemný důkaz úmluvy učiněné třebas i ústně.

Soud, uvažuje při vyřízení žádosti o exekuci o podmínce § 80 čís. 1 ex. ř., nesmí se spokojiti s pouhým tvrzením, že došlo mezi stranami k úmluvě podle § 88, první odstavec, j. n., nýbrž, nebyl-li písemný důkaz vyžadovaný poslední větou prvního odstavce § 88 j. n. podán ve sporu, musí míti důkaz ten před sebou. Stačí, předložil-li vymáhající věřitel s návrhem na exekuci příkazní list, obsahující doložku o místě plnění.

(Rozh. ze dne 28. ledna 1928, R I 6/28.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku pruského úředního soudu ve Frankfurtě nad Mohanem. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody. Podle § 80 první odstavec ex. ř. vyžaduje rozhodnutí o exekučním návrhu zakládajícím se na cizozemském nálezu, by právní věc mohla býti zahájena v cizozemí podle norem o příslušnosti v tuzemsku platících. Na rozdíl od ustanovení § 38 německého civilního řádu soudního, jurisdikční právo zde platící stanoví, že nepostačí k odůvodnění příslušnosti soudu o sobě nepřislušného již výslovná úmluva stran, nýbrž vyžaduje v § 104 j. n., by tato úmluva byla procesnímu soudu prokázána listinně již v žalobě. V tomto případě neobsahuje rozsudek pro zmeškání pruského úředního soudu ve Frankfurtě n. M. ze dne 21. prosince 1926 tvořící exekuční titul údajů o důvodu příslušnosti a pouze ze žaloby předložené teprve v rekursním řízení jest seznati, že »byl smluven jako místo plnění Frankfurt n. M.«, jak vychází také na jevo z listu příkazního připojeného k exekučnímu návrhu, že »splněním jest Frankfurt n. M.«. Jelikož v žalobě, která jest